

Ajánlott(levél)

FELADÓ KÓS KÁROLY
HÁZSONGÁRD

*Jajj fiaim, mért hívjátok magatok ellen az isteni sorsot?
Nélkületek a nyelv televényén is csak gyom-szavak nyílnak,
azt akarjátok, hogy csak suttogó szó, üres szátyárkodás
és ne a mondatok ötvös serlegei hordozzák valós lényegeket?
Mondatok, még ha alkonyi kápolna-csendben is, eretnek dadogással,
de mondják, mit messze a múltban éjszaka színű valóság
gyöngybagoly huhogású temetős rettegtetések mélyén
hallhattatok, mint minden hiszekegyeket elhívó gyermek?
Balladák szülték itt az embereket, s nem az ember a verset.
Szidtatok minket: „Harminc éve már csak vegetáltok.”
Lett volna mód rendezni vénen csoszogó vert seregünk?
Hallák-é, Attila kerárlul íródott kenteknek egykor a könyvem,
Budai Nagy Antal kelyhes seregeit is magukért cselekedtem,
nem vártam magiktól, hogy mindent megértve vállalják e sorsot,
Kemény, Kisbán s mint jómagam vállaltam egykor — nem érdem,
s nem értem mégsem jászlát elhagyni kész harmadfű ménesetek,
kiknek tél hava délibábos langy meleg tó tükrét lengeti égre.
Jóslom, fogtok még gyászolni itthoni otthont, vágyva barátot,
s marad majd: gyászolni minket alkalmi dallal, enyhet adóval,
terített asztalok mellett is otthoni ének, szava a földnek,
sója a lényegi létnek, hogy ott van helyetek, ahol azoknak a hantja
kik szerelemből erre az életre életet fogantak — titeket.
Miránk kolompot hogy nyájunkat el ne széjjeszük, kötött a sors,
s hogy el ne veszítsen a serg, szólottunk is a tompító ködben,
ráztuk kolompunk, ki-ki útja szerint, mígnem
eljött érettünk a halál s várt méhe a földnek,
hol várnak azok kik zsoldárokat írtak, vagy csupán énekeltek,
s kikben az áhitat oly erős volt (vára a hitnek),
mint most bennetek a fészek melegét elhagyni vágyás.*